

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ

Η ΔΑΓΚΩΜΑΤΙΑ

Ξαπλωμένος σ'ε μιά ψάθινη πολυθρόνα, ο κ. Μερβίλ, ο μεγαλοβιομήχανος, πίνει το τσάι του στο πάρο του μεγαλοπρεπούς του μεγάρου. Η κόρη του ή Πιερέττα, μιά κοπέλλα δεκάξη χρόνων, λεπτή, ροδοκόκκινη και ξανθή, του δίνει τη ζάχαρη και τὰ βουτήματα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ζαρίκ, ὁ ἀρχιεργάτης, ὁρθὸς μπροστά στὸν ἀπέντη του, ἀποτελειώνει τὴν λεπτομερὴ του ἀναφορά γιὰ ὁ,τι ἀφορᾷ τὸ ἐργοστάσιο.

— Τελειώσες; ρωτᾷ νοχελῶς ὁ κ. Μερβίλ, κυττίζοντας ἀφηρημένως ἀνήμερα ἀπὸ τ' ἀράια δέντρα τὸ κανάλι πού γυαλοκοπᾷε στὸ βάθος τοῦ πάρου, καὶ ἀκούοντας τὸν ρόθιο τοῦ πελωρίου ἐργοστασίου τὸ ὁποῖον καὶ ἐκαστὸ στόμα τῶν χαμινάδων του, σκορπίζει τὴν βαρετὰ μαυρισμένη του ἀναπνοή, ἐπὶ ἓνα αἶθρα τώρα πᾶνω ἀπ' τὸ χωριό.

— Ναι, κύριε, τελείωσα λέει ὁ Ζαρίκ. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ σὰς μιλῶσ ἀκόμη γιὰ ἐκεῖνον τὸν Ζὰν Μακλοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖον σὰς ἔκανα ἥδη λόγο. Ὁ ἐργάτης αὐτὸς τὸν περασμένο μῆνα, ἐκεῖ πού δούλευε στα ἀτμοκίνητα περιόνια, ἀφαιρέθηκε φαίνεται μιά στιγμή καὶ τοῦ πήρε ἡ μηχανὴ τὸ δάχτυλο σφύριζα ὡς τὴν παλάμη.

— Ναι, τὸ ξέρω, μουρμούλισε ὁ Μερβίλ μετὰ τὴν ψυχρὴ του φωνή. Φταίμε ὅμως ἐμεῖς γι' αὐτό; Ποιὸς τοῦ εἶπε νάαι ἀφηρημένος:

— Ἡ δουλειὰ πού κάνει εἶνε ἐπικίνδυνη.

— Τοῦ δίνουμε διπλὸ μισθὸ ἀκριβῶς γιὰτὶ ἡ δουλειὰ του εἶνε ἐπικίνδυνη.

— Ἔχει, ἔχετε, γυναῖκα καὶ τέσσερα παιδιά.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Ἔχω δυὸ χιλιάδες ἐργάτες καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζω γιὰ τὸν καθένα ἂν εἶνε παντρεμένος ἢ ὄχι, ἂν ἔχῃ παιδιά καὶ πόσα ἔχει... Ὅσο γιὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ ἐργάτη αὐτοῦ εἶμαι ἀπολύτως ἐν τάξει, ἀφοῦ ἡ ἐμπειρογνομὸσύνῃ ἀπέδειξε ὅτι ἀπὸ λάθος, τοῦ συνέβη ἡ ἀποκοπὴ τοῦ χεριοῦ του. Ὅταν ἔβγῃ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο δὲν ἔχει νὰ λάβῃ καμμιάν ἀποζημίωσι. Ὁ κανονισμός στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε ἠθὸς.

— Βέβαια, κύριε, ἀλλά...

— Φτάνει... Φτάνει... Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιμονῆς σου γιὰ τὸν ἐργάτη αὐτόν, ἂν καὶ ἔχω πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ, σοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὸν χρησιμοποιοῦσῃ; στὴν κίνησι τῶν πλουριων κατὰ μήκος τοῦ καναλιού. Τί περισσότερο γυροῦσε;

— Ναι κύριε, ἀλλὰ σ'ὴ νέα του αὐτὴ θέση ὁ Μακλοῦ κερδίζει τρεῖς φορὲς ὀλιώτερο ἀπ' ὅτι κερδίζει πρὶν. Καὶ δὲν τοῦ φτάνει τὸ μεροκάματο του γιὰ νὰ θρῆνῃ τὴν οἰκογένειά του. Σὲ δυὸ μῆρες θὰ τοῦ γίνουν ἑξῶς ἀπ' τὸ σπίτι του. Μιά βοήθεια ἀπὸ τετρακόσια καὶ πεντακόσια φράγκα θὰ μπορούσε νὰ τὸν σώσῃ.

— Ὡ πατέρα μὴν τ' ἀρνηθῇς. Ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι θὰ μὰς βγῇ σὲ καὶ ἂν δὲν τὸν βοηθήσῃς, φῶνας ἡ Πιερέττα, συγχινωμένη.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ Μερβίλ μετὰ τόνο πού δὲν ἐκεδέχετο ἀντίρρηση. Δὲν θέλω νὰ δημιουργήσω καὶ πᾶν προηγουμένον.

Ἡ κόρη του τὸν κύτταξε τώρα μ' ἓνα δειλὸ καὶ θλιμμένο ὄφρος. Καὶ γιὰ νὰ θέσῃ τερμα στὴ συζήτησι αὐτὴ ὁ Μερβίλ τῆς εἶπε:

— Ἀγαπητό μου παιδί, πῆγαινε νὰ πῇ; νὰ ζήσουν τὸ ἄλλο

στὸ ἀμάξι γιὰ νὰ κάνουμε ἓνα περίπατο.

Τὸ μικρὸ ἀμάξι μὲ τὸ χίτρινο δέρμα καὶ τὸ βερνικωμένο ξύλο, προχωροῦσε τώρα κατὰ μήκος τοῦ καναλιού. Καθισμένος κοντὰ στὴν κόρη του, ὁ μεγαλοβιομήχανος, ἦταν βυθισμένος σ' ἓνα γλυκὸ ρεμβασμό.

Ἐνα ἀπότομο ὅμως ξεφώνητό τῆς κόρης του τὸν ἀπέσπασε ἔξαφνα ἀπ' τὸν ρεμβασμό του.

— Ὡ πατέρα! ὦμορφα λουλούδια! Σταμάτησε νὰ μαζέψω μερικά.

Τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ σ' ἓνα ἐργάτη ὁ ὁποῖος κατὰκοπος ἀπ' τὴ δουλειὰ εἶχε καθῆσει καταγῆς, ἀκουμπισμένος στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου.

Ἡ Πιερέττα πῆδηξε ἐν τῷ μεταξύ ἀπ' τὸ ἀμάξι καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ κανάλι.

— Πρόσεχε! τῆς φῶνας ὁ Μερβίλ, παρακολουθώντας τὴν μετὰ ἀνῆσυχον βλέμμα. Δὲν ἔτρεξε νὰ κολυμπᾷ, ὅπως οὔτε ἐγὼ ἄλλωστε καὶ τὸ μέρος εἶνε γλυστόρε... Πρόσεχε μὴν παραπατήσῃς! ... Ὡ, Θεέ μου! ...

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράση του καὶ ἡ Πιερέττα πού εἶχε ὀρμήν γιὰ νὰ κόψῃ λουλούδια, γλ' ἄσχετης ἀπ' τὴν ἀπροσεξία τῆς, τὸ π.δ. τῆς μελέτης σὲ κάποιον ρίζα καὶ κύλισε στὸν κατήφορο πρὸς τὸ κανάλι.

Στὴν ὁχθὴ ὁ Μερβίλ, φῶνας, οὐρλιαξε, χτυποῦσε τὰ χόρτα μετὰ μαστίγιό του, ἔλαγε ἀσυνάρτητες φράσεις, στὴν ἀπόγνωσή του ἐτοιμαζόταν νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς στὸ κανάλι, ὅταν ἔξαφνα ὁ ἐργάτης ὁ καθισμένος κατὰ γῆς, σηκώθηκε, διεσχέλιζε τὸν κατήφορο καὶ ρίχτηκε στὸ νερό.

Ὁ Μερβίλ πού παρακολουθοῦσε μετὰ ἀγωνία τὴν σκηνὴ αὐτὴ ἀνέπνευσε τώρα.

Ἡ Πιερέττα θὰ ἐσώζετο. Ὁ ἐργάτης τὴν κρατοῦσε κολά. Μὰ ἔξαφνα ὅταν ἀντίκρουσε τὸ καθάριο καὶ λευκὸ πρόσωπο τῆς κόρης του τόσο κοντὰ στὸ ἥλιοκαμένο καὶ τραχὺ πρόσωπο τοῦ βρώμικου ἐργάτη, πού ἐπάλεψε μετὰ τὸ νερό, αἰσθάνθηκε μίαν ἐνστικτὴ ἀηδία. Καὶ ἡ ἀηδία του αὐτὴ μεγάλωσε ἀπότομα καὶ μετεβλήθη σὲ θυμὸ, ὅταν εἶδε τὸν ἐργάτη ν' ἀρπάξῃ σφιχτὰ μετὰ τὰ δόντια του, τὴν Πιερέττα ἀπὸ τὸ κορμὸς τῆς, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ κολυμπήσῃ πειδ δυνάτα...

Ὡς τόσο ὁ ἐργάτης ὀλοένα καὶ πλησίαζε καὶ ὅταν ἔφτασε πολὺ κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ὁ Μερβίλ εἶδε ὅτι στὸν κάτασπερο λαιμὸ τῆς κόρης του ὑπῆρχαν στάλες αἵματος! ... Καθὼς ὁ ἐργάτης εἶχε ἀδράξει βίαια καὶ βιαστικὰ μετὰ τὰ δόντια τὴν Πιερέττα ἀπ' τὸ κορμὸς τῆς γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του, εἶχε δαγκώσῃ μαζὶ μετὰ τὸ λεπτὸ ὄφραμα καὶ τὴν χιονάτη σάρκα τῆς, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ. Καὶ ἡ δαγκωματὶὰ του αὐτὴ φαινόταν τώρα κατακόκκινη.

Ὁ Μερβίλ θύμωσε ἀκόμη περισσότερο. Κατέβηκε τὴν ὁχθὴ καὶ τὴ στιγμή πού ὁ ἐργάτης, ἔξαντλημένος ἀπ' τὸν κόπο, ἀπύθωνε τὴν κοπέλλα χλωμὴ ἀλλὰ ζωντανή, στὰ χόρτα τῆς ὁχθῆς, τοῦ φῶνας:

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ πιάσῃς ἀπ' τὸ λαιμὸ τὴν κόρη μου, κτήνος, καὶ νὰ τὴν πληγώσῃς; Ἐτεὶ κάνουν μόνον τα σκυλιά!

Καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδωκε ἓνα χτύπημα μετὰ τὸ μαστίγιό του.

Ὁ ἐργάτης πού ἦταν μουσικὸς ἐξαργυρώμενος.

— Θέλετε νὰ ξαναπρῶξ τὴν κόρη σας, στὸ νερό; Ἡ ἰδούμε τότε πῶς θὰ τὴν πιάσετε σεῖς!

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν τρέξει μερικοὶ ἐργάτες καὶ ἔβαζαν βιαστικὰ τὴν Πιερέττα στὸ ἀμάξι.

— Πατέρα, φῶνας ἡ κοπέλλα, ἔλα νὰ γυρίσουμε γρήγορα στο σπίτι, κρυώνω! ...

Ὁ Μερβίλ ἀνέβηκε τὸν ἀνήφορο. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ εἶχε μετανοήσει γιὰ τὰ σκληρὰ λόγια πού εἶχε πει στὸν σωτήρα τῆς κόρης του, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του, τοῦ φῶνας:

— Λυποῦμαι πού σ' ἔβρισα καὶ σὲ χτύπησα. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ πνίσω τὴν ὁργὴ πού αἰσθάνθηκα ὅταν εἶδα ὅτι ἔχες πιάσει κτηνωδῶς τὸ παιδί μου μετὰ τὰ δόντια σου.

— Τὴν ἐπίασα ὅπως μπόρεσα.

— Καὶ τὰ χέρια σου;

— Δὲν ἤθελα νὰ σὰς τὰ δαῖξω τὰ χέρια μου, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ ἐργάτης. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλετε, νὰ τὰ χέρια μου, ὅτι μοῦ μένει δηλαδὴ ἀπ' τὰ χέρια μου.

Καὶ μὲς σ' ἓνα σεριγγὸ καὶ ἄγριο γέλιο ὁ ἐργάτης ἔβγαλε ἀπ' τὸ νερὸ δυὸ χέρια χωρὶς δάχτυλα φρικτὰ ἀκρωτηριασμένα! ...

— Ὁ Μακλοῦ! Εἶνε ὁ Μακλοῦ! ψιθύρισε ὁ Μερβίλ.

Καὶ γινόμενος ξαφνικὰ κατὰχλωμος, μὴ βρίσκοντας λέξη ν' ἀποκριθῇ, ἔτρεξε στὸ ἀμάξι, πῆδησε πλάι στὴν κόρη του καὶ ἀπομακρύνθηκε ὀλοταχῶς...

***

Τὰ χρέη τοῦ Μακλοῦ πληρώθηκαν. Τώρα ἔχει στὸ ἐργοστάσιο θέση ἐπιθεωρητοῦ. Καὶ ὅταν ὁ Ζαρίκ, ὁ ἀρχιεργάτης ζητεῖ βοήθεια γιὰ κανέναν ἐργάτη, καὶ ὁ Μερβίλ ἀρνᾷται, ἡ Πιερέττα βῆγει ἑλαφρὰ καὶ χαμογελώντας ἐγγίξει μετὰ τὸ δάχτυλό της τὸ μικρὸ σημάδι ἀπ' τὴν δαγκωματὶὰ πού ὑπάρχει ἀκόμα στὸν λαιμὸ της. Τότε ὁ βιομήχανος θυμάται τὴν φρικτὴ σκηνὴ τοῦ καναλιού, καὶ αἰσθάνομενος ὅτι ὑπάρχει Θεὸς Δίκη, πού τιμωρεῖ τὸς σκληρότητας καὶ τὰς ἀδικίας, γυρίζει στὸν Ζαρίκ καὶ τοῦ λέει:

— Νὰ δοθῇ ἡ βοήθεια πού ζητεῖς! ...

Κάρ ολος Φόλεϊ

Πῆδηξε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ κανάλι...